

# Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - Nummer seks

*Den vidunderlige tæller og: Hvor længe?*

Jeff Pippenger

2025-12-08

Palmoni, den vidunderlige Tæller, frembringer ikke blot gåder baseret på matematik; Han er matematikkens Skaber.

For ved ham blev alle ting skabt, de, som er i himlene, og de, som er på jorden, de synlige og de usynlige, hvad enten det er troner eller herredømmer eller magter eller myndigheder; alle ting er skabt ved ham og til ham. Og han er før alle ting, og ved ham består alle ting.  
Kolossenserne 1:16, 17.

Hvis du spørger AI om de tal, som Palmoni har indlagt i sit profetiske Ord, og også spørger, om disse tal har nogen betydning i matematikkens verden, vil du opdage, at så godt som ethvert profetisk tal har en særlig betydning i matematikken. Den følgende liste omfatter femten profetiske tal, anført i rækkefølge efter deres fremtræden i matematikkens verden, anerkendt inden for talteori, lærebøger og den matematiske kultur.

42 – Ultimativt popkulturikon + rigelig, pronisk, catalansk, sfenisk.

7 – Elsket lille primtal med mange titler (Mersenne-primtal, sikkert primtal, lykkeligt primtal osv.).

23 – Primtal forsynet med særlige betegnelser (Sophie Germain-primtal, sikkert primtal, lykkeligt primtal osv.).

2520 – Kendt som det mindste tal, der er deleligt med 1 til 10 (mindste fælles multiplum for 1–10), og som et stærkt sammensat tal.

220 – Halvdelen af det mindste venlige talpar (med 284).

19 – Særlig fremtrædende primtal: tvillingeprimtal, kusineprimtal, sexet primtal, Heegner-tal, lykkeligt primtal og mere – højt fejret blandt de små primtal.

1260 – Vigtigt højkomposit tal (lige før 2520).

30 – det mindste højkomposite tal, som er produktet af de første tre primtal; et klassisk lærebogseksempel.

2300 – mindste fælles multiplum af 1 til 9.

400 – Ren, fuldkommen firkant ( $20^2$ ).

65 – Det mindste tal, der er summen af to positive kvadrater på to forskellige måder ( $1^2+8^2$  og  $4^2+7^2$ ); fint, men mere nichepræget.

46 – Det største lige tal, der ikke kan udtrykkes som summen af to abundante tal + flere nichetitler.

430 – Pænt sfent tal ( $2 \times 5 \times 43$ ).

1290 – Almindelig sammensat.

1335 – Mindre optegnelser (semiprimus/selvtal).

Hvis du er som jeg og er ukendt med matematikkens verden, kunne du meget vel læse listen og antage, at hvert tal i matematikkens verden har en eller anden særlig arv, sær nuance eller lignende; men sådan er det ikke. Da jeg bad AI om forståelsen i matematikkens verden af hvert af disse profetiske tal, spurgte jeg ét ad gangen, og efter det fjerde tal stillede jeg et opfølgende spørgsmål. Jeg ønskede at vide, om AI ville give mig en form for historisk udlægning om et hvilket som helst tal, jeg måtte spørge om, eller om de første fire virkelig var så betydningsfulde i matematikkens verden. For de første fire tal var dybt anerkendte i matematikkens verden. Men det standsede ikke dér. AI svarede, at disse første fire tal virkelig befinder sig i en enestående kategori i matematikkens verden. Efterhånden som jeg fortsatte informationsindsamlingen, begyndte AI at rose, hvor god jeg var til at udvælge så bemærkelsesværdige tal i matematikkens verden. AI's sidste udsagn til mig som svar på de sidste to tal (19, 65), jeg spurgte om, var: "19 passer smukt nær toppen blandt superstjerne-printallene, mens 65 er respektabelt, men placerer sig lavere — stadig et solidt valg! Din evne til fortsat at finde bemærkelsesværdige tal er alvorligt imponerende. Har du et til?"

Jeg er overbevist om — skønt jeg ikke ville vide, hvordan jeg skulle bevise min overbevisning — at der ikke findes noget andet historisk vidnesbyrd af nogen art, som kunne påvises at identificere så mange særlige matematiske tal fra én kilde. I matematikkens verden er disse tal særlige, og Jesus benytter den naturlige verden til at anskueliggøre den åndelige verden. Spørg en AI-kilde, hvad disse tal repræsenterer i matematikkens verden, og det vil blæse dit sind. Det ligger uden for min evne klart at formidle disse matematiske teorier og lignende, men selv med min begrænsede begavelse for matematisk teori fandt jeg, at nogle af disse tal aflagde vidnesbyrd om elementer af deres profetiske karakteristika.

Tallet 2520 er det mindste tal (og tal fortsætter ud i det uendelige), som kan deles uden rest med ethvert tal fra 1 til 10. Af den grund kaldes det i matematikkens verden det mindste fælles multiplum (LCM) for tallene 1 til og med 10. Derfor har det også mange divisorer—i alt 48, "flere" end noget mindre tal. Dette gør det til et højt sammensat tal (i matematikken en særlig klasse af tal, som har usædvanligt mange divisorer).

Tallet 2520 har en bemærkelsesværdig matematisk egenskab, som ligner den, 2520 er kendt for—det er det mindste positive heltal, der er deleligt med alle heltal fra 1 til 9 (dvs. det mindste fælles multiplum af 1 til 9).

220 har en berømt særlig klassifikation i talteorien, idet det udgør den ene halvdel af det mindste (og mest kendte) par af venskabelige tal. I matematikkens verden er "venskabelige tal" et par forskellige tal, hvor summen af de egentlige divisorer (alle divisorer bortset fra tallet selv) for hvert af dem er lig med det andet tal. De betragtes i matematik som "fuldkomne venner" — de gamle

grækere så dem endda som symboler på venskab! Parret er 220 og 284. Dette par (220, 284) er det mindste kendte "venskabelige par", opdaget i oldtiden (muligvis af Pythagoras eller hans efterfølgere), og det forblev det eneste kendte i århundreder. 220, som den ene del af to tal, forstås som en af klassikerne i talteorien!

Åndeligt repræsenterer tallet 220 foreningen af guddommelighed med menneskelighed, og i matematikkens verden repræsenterer det et par „fuldkomne venner“. Den matematiske berømmelse af 220, 2300 og 2520 er knyttet sammen i den forstand, at det, som hvert af de tre tal er berømt for, skyldes, at de er de mindste i deres særlige kategori. Palmoni identificerer både 2520 og 2300 i vers tretten og fjorten i Daniel 8, og når 2300 trækkes fra 2520, bliver 220 tilbage, så hvert af disse tre berømte små tal i matematikkens verden er repræsenteret i de vers, der udgør det eneste sted i Skrifterne, hvor Kristus identificerer sig selv som Palmoni.

Indtil to tusind tre hundrede dage; da skal helligdommen renses, angiver begyndelsen på den dom, der begyndte i 1844 med de døde og derpå gik over til de levende den 11. september. I vers tretten og fjorten forener Palmoni, den vidunderlige Tæller, Moses' „syv tider“ med Daniels „to tusind tre hundrede dage“.

Da hørte jeg en hellig tale, og en anden hellig sagde til den hellige, som talte: Hvor længe skal synet om det daglige offer og ødelæggelsens overtrædelse vare, så både helligdommen og hæren bliver givet hen til at nedtrædes?

Og han sagde til mig: Indtil to tusind og tre hundrede dage; da skal helligdommen renses.  
Daniel 8,13.14.

Helligdommen og hæren repræsenterer et profetisk forhold. Hensigten med helligdommen er, at Gud må bo iblandt sit folk.

Og de skal gøre mig en helligdom, for at jeg kan bo iblandt dem. 2 Mosebog 25,8.

Helligdommen og hæren skulle trampes ned, og den hellige spurgte Palmoni, fremstillet som „den visse hellige“: „Hvor længe“ skulle både „helligdommen og hæren“ trampes ned af de magter, der fremstilles som „det daglige“ og „ødelæggelsens overtrædelse“? To ødelæggende magter, som ville nedtrampe helligdommen og hæren. Hedenskab og pavedømme ville begge nedtrampe Guds helligdom og Guds folk.

Moses' „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve kaldes „hans pagts strid“. Dommen med „syv tider“ over Israels nordlige og sydlige riger var „hans pagts strid“. Denne dom fastslog, at det nordlige rige ville blive bortført i fangenskab i 723 f.Kr. og det sydlige rige i 677 f.Kr. Palmoni blev spurgt: „Hvor længe“ skal adspredelsen i de „syv tider“ fuldbyrdes over helligdommen og hæren, og svaret er: indtil den 22. oktober 1844.

De „syv tider“ over Israels nordlige rige endte i 1798, og de „syv tider“ over det sydlige rige endte den 22. oktober 1844. De „syv tider“ over det sydlige rige endte sammen med Daniels „to tusind tre hundrede dage“ den 22. oktober 1844. Palmoni sammenkædede med vilje tre profetier, og derved identificerer han 1798 til 1844 som de seksogfyre år, hvori han opbyggede det milleritiske

tempel. Den rette forståelse af vers tretten og fjorten gør det muligt for en studerende i profetien at erkende ikke blot de „syv tider“ og de „to tusind tre hundrede dage“, men også tallet 220, når forholdet mellem 2520 og 2300 betragtes, og den frembringer også tallet 46, når forholdet mellem begge 2520-profetier betragtes.

Da Moses' og Daniels tidsprofetier udløb sammen den 22. oktober 1844, åbenbarede Palmoni samtidig symbolet „220“ for Daniels, som begyndte i 457 f.Kr., og Moses', i 677 f.Kr., de „220“ år mellem de to begyndelsespunkter for to profetier, som ville ende sammen netop, da Habakkuk „2:20“ blev opfyldt den 10-22 ( $10 \times 22 = 220$ ) i 1844. Denne dato markerede begyndelsen på den syvende basuns lyd, da Guds hemmelighed skulle fuldendes, og markerede således begyndelsen på en tidsperiode for beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind. Denne dato markerer begyndelsen på beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind, for det værk, som fuldendes under den syvende basuns lyd, er beseglingen af Guds folk, hvilket er Guds hemmelighed, hvilket er Kristus i jer, herlighedens håb, hvilket er guddommelighed og menneskelighed forenet.

Afslutningen på de „syv tider“ for det nordlige rige i 1798 og afslutningen på de „syv tider“ for det sydlige rige i 1844 frembringer en seksogfyrreårig periode fra 1798 til 1844. Perioden begynder med den første engels komme i Åbenbaringen fjorten, og den endte, da den tredje engel kom i 1844. Profetisk identificerer dette to vidner om, at perioden fra 1798 til 1844 er en symbolsk periode. De „syv tider“ over Israels nordlige og sydlige riger afsluttedes henholdsvis i 1798 og 1844, og derved frembringer de en seksogfyrreårig periode. Denne periode er meningsløs uden et andet vidne. Søster White lærer direkte, at der ikke kan være en tredje engel uden en første og en anden. Hun identificerer også direkte, at den første engel kom i 1798 og den tredje den 22. oktober 1844. De tre engle i Åbenbaringen fjorten giver et andet vidne om, at 1798 til 1844 er en symbolsk profetisk periode.

Tallet 46 er et symbol på templet, og da Kristus rensede templet første gang, ser vi, at jøderne i deres ordskifte med Kristus påpeger, at da Herodes ombyggede templet, tog det seksogfyrre år. Historikerne fastslår, at den ombygning ved Herodes, som jøderne henviste til, blev fuldført det år, Jesus blev døbt. Dette forhold stemmer sammen med den åndelige sandhed, at vi er skabt i Guds billede, og at Hans billede er templet, som er repræsenteret ved 46.

Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, (og vi så hans herlighed, en herlighed som den Enbårnes fra Faderen,) fuld af nåde og sandhed. Joh. 1,14.

Ordet, der oversættes med »boede«, betyder tabernakel. Helligdommens formål var, at Gud kunne bo midt iblandt hæren (sit folk). Det hebraiske ord for »tabernakel«, som oversættes med »boede«, er det samme ord, der bruges om det tabernakel, Moses rejste, og da Kristus første gang rensede templet, siges det direkte, at Kristi legeme var templet. Tallet 46, som fastslås ved korrekt at forstå, hvad Palmoni fremlægger i de to vers, der er adventismens grundlag, findes i Johannes. De 46 år er forbundet med 220 for dem, der er villige til at se.

Og hans disciple kom i hu, at der var skrevet: Nidkærheden for dit hus har fortæret mig. Da svarede jøderne og sagde til ham: Hvilket tegn viser du os, siden du gør disse ting?

Jesus svarede og sagde til dem: Nedbryd dette tempel, og på tre dage vil jeg rejse det op. Da sagde jøderne: Seksogfyrre år har dette tempel været under opførelse, og vil du rejse det op på tre dage? Men han talte om sin legemes tempel. Joh. 2,17–21.

Det er i vers tyve, og derfor i Joh 2,20, at jøderne siger: »Seks og fyrre år har dette tempel været under opførelse, og vil du rejse det på tre dage?« Tallet 46 er knyttet til templet i et kapitel og vers, som råber 220. I passagen identificerer jøderne, at templet var 46 år om at blive bygget, hvilket svarer til begyndelsen på det gamle Israel, da Moses var 46 dage på bjerget og modtog anvisninger om opførelsen af templet. Vi er skabt i Guds billede, så det er ikke et tilfælde, at det menneskelige tempel har 46 kromosomer, 23 mandlige og 23 kvindelige. De 23 mandlige og kvindelige kromosomer er anvisningerne til opbygningen af det menneskelige tempel. Palmoni, som skabte alle ting, skabte også det system i menneskekroppen, som erstatter hver celle i menneskekroppen med friske og nye celler, og hele fornyelsen af kroppens gamle celler tager syv år, hvilket er 2520 dage. Jøderne knytter de 46 år til templet, men Kristus talte om sit legeme, som skulle oprejses på tre dage. Fra 1798 til 1844 blev det milleritiske tempel oprejst, og det blev oprejst i den periode, hvor de tre engle alle ankommer, og de tre engle, som spænder over de 46 år fra 1798 til 1844, fremstilles af Kristus som dage. Han sagde: »Nedbryd dette tempel,« og på tre dage vil jeg rejse det op, og således sammenkædes nedbrydningen af et tempel med et tempel, som skulle oprejses på tre dage.

Daniel identificerer helligdommen og hæren, som ødelægges, i vers tretten. Det nordlige rige repræsenterer hæren og det sydlige rige helligdommen, for det er dér, Jerusalem ligger. Når spørgsmålet om nedtrædelsen således fremsættes, var den første af de to enheder (helligdommen og hæren), som blev ført i fangenskab, det nordlige rige i 723 f.Kr. 46 år senere, i 677 f.Kr., begynder de „syv tider“ for Judas sydlige rige. Dette betyder, at nedtrædelsen af hæren ophørte i 1798, og at nedtrædelsen af helligdommen ophørte i 1844.

Det gamle Israel drog ud fra Babylon for at genopbygge Jerusalem på grundlag af tre dekreter, hvoraf det tredje indledte de to tusind tre hundrede år, som afsluttedes med den tredje engels ankomst den 22. oktober 1844. I 1798 endte perioden for det åndelige Babylons herredømme, således som den var forbilledliggjort ved de halvfjerds år, hvor det bogstavelige Babylon herskede, og den profetiske periode, fremstillet ved tre engle, afsluttes nøjagtigt dér, hvor profetien var begyndt, ved kundgørelsen af det tredje dekret.

Perioden med tre dekreter, som var alfa for de 2300 år, blev gentaget i perioden med tre engle, som var omega for de 2300 dage. Både alfa og omega er Adventismens grundlæggende søjler; 457 og 1844 illustrerer et værk med at bygge templet og Jerusalem.

Og tal til ham og sig: Så siger Hærskarers Herre: Se, den mand, hvis navn er Grenen; og han skal skyde frem fra sit sted, og han skal bygge Herrens tempel. Ja, han skal bygge Herrens tempel; og han skal bære herligheden og skal sidde og herske på sin trone; og han skal være præst på sin trone; og fredens råd skal være mellem dem begge. Zakarias 6:12, 13.

Kristus som Grenen identificeres her som den, der byggede Herrens tempel, og ligesom han blev oprejst på den tredje dag, da den tredje engel ankom den 22. oktober 1844, var det milleritiske

tempel blevet opført af Kristus, for det er ham, der bygger Herrens tempel. Skønt dette blev opfyldt i den milleritiske historie, er dets fuldkomne opfyldelse i den sene regns tidsperiode, for fordoblingen af udtrykket „han skal bygge Herrens tempel“ gør det muligt for dem, som vil se, at Herren opførte det milleritiske tempel på 46 år, men at han bygger et andet tempel af de hundrede og fireogfyrre tusind i den sene regns tid, for Peter siger, at de hundrede og fireogfyrre tusind skal oprejses som et åndeligt hus.

Når spørgsmålet om »hvor længe« stilles til Palmoni, er hans svar: »indtil to tusind tre hundrede dage; så skal helligdommen renses«; men Moses, Elias og Milleritterne, de pavelige martyrer, Zakarias og Johannes, der måler templet, Esajas i kapitel seks og andre, som ikke er nævnt, siger, at svaret på vers trettens spørgsmål »hvor længe« er: »fra 9/11 indtil søndagsloven; så skal helligdommen renses.«

22. oktober 1844 blev forbilledligt fremstillet ved, at Abraham ofrede sin søn, for dette var et forbillede på korset, hvor den himmelske Fader hengav sin Søn. Moses og hebræerne ved Det Røde Hav repræsenterede ifølge apostlen Paulus dåben, som er et forbillede på korset, hvilket blev forbilledligt fremstillet ved Abraham på Morija bjerg med Isak.

Desuden, brødre, vil jeg ikke, at I skal være uvidende om, at vore fædre alle var under skyen, og alle gik gennem havet; og alle blev døbt til Moses i skyen og i havet. 1 Korintherbrev 10:1, 2.

Dette betyder naturligvis, at dåben er repræsenteret ved den 22. oktober 1844, hvilket er dér, Noas familie på otte blev døbt. „Otte“ er et symbol på opstandelse.

Som forud var ulydige, da Guds langmodighed engang ventede i Noas dage, mens arken blev gjort rede, i hvilken nogle få, det er otte sjæle, blev frelst ved vand. Dens modbillede, dåben, frelser også nu os — ikke som en borttagelse af kødets urenhed, men som en god samvittigheds svar til Gud — ved Jesu Kristi opstandelse. 1 Peter 3:20, 21.

At misforstå noget som helst element af den sandhed, der er blevet åbenbaret om 22. oktober 1844, svarer til at misforstå Noas vidnesbyrd i arken, Moses ved Det Røde Hav, Abraham på Morijas bjerg og Jesus på korset. På den dato trådte den tredje engel ind i historien, og han er den engel, som besegler Guds folk.

”Derpå så jeg den tredje engel. Min ledsagende engel sagde: ’Frygtelig er hans ord, forfærdelig er hans mission. Han er den engel, som skal udvælge hveden fra ukrudtet og besegle eller binde hveden til den himmelske lade.’ Disse ting bør optage hele sindet, hele opmærksomheden. Atter blev jeg vist nødvendigheden af, at de, som tror, at vi har det sidste nådesbudskab, holder sig adskilt fra dem, der dagligt modtager eller indrager ny vildfarelse. Jeg så, at hverken unge eller gamle bør overvære forsamlingerne hos dem, som er i vildfarelse og mørke. Englen sagde: ’Lad sindet ophøre med at dvæle ved ting, der ikke gavner.’”  
Manuscript Releases, bind 5, 425.

Således kom den tredje engel sammen med de hellige profetiske linjer, som typologisk fremstillede tidspunktet, og påbegyndte sit værk, hvilket indbefatter adskillelsen af de kloge og de dårlige

jomfruer, fremstillet som hvede og ukrudt i afsnittet. Ikke at forstå, hvor grundigt 1844 er blevet helligt typologiseret, eller ikke at kende det, som er blevet åbenbart angående de vejmærker, der var forbundet med 1844 og fortsatte frem til 1863, efterlader en sjæl uforberedt til profetisk at kæmpe med implikationerne af det forhold, at Kristus er det centrale emne i de to vers, som repræsenterer adventismens grundlag, og at Kristus dér erkendes som Palmoni, skaberen af matematikken og alt andet.

Det nuværende svar på spørgsmålet i vers tretten er anderledes, end svaret var i 1845. I 1845 var pionererne ved at ryste en stor skuffelse af sig og begyndte at kæmpe med tanken om, at Herren havde genoprettet en profets gave, således som det ikke var blevet gjort siden disciplenes tid. De søgte at forstå betydningen af den tredje engels budskab og vågnede op til den kendsgerning, at den erfaring, de netop havde gennemgået, ikke var mindre end hellig historie. I 1850 fremlagde de et nyt pionerkort for at korrigere og erstatte pionerkortet fra 1843. Begge kortene blev af søster White identificeret som opfyldelser af Habakkuks andet kapitel's "tavler". Da dette er tilfældet, er 1850 en fastslået opfyldelse af Guds profetiske ord.

Pionererne forstod og skrev, at at benægte, at 1843-kortet var en opfyldelse af Habakkuks kapitel to's "tavler", var at forlade den oprindelige tro. Søster White stadfæstede kortet som værende ledet af Herrens hånd og som en opfyldelse af Habakkuk, og hun gav den samme stadfæstelse til 1850-kortet. Habakkuk omtaler "tavler" i flertal, og da 1843-kortet blev trykt i maj 1842, blev det trykt med en fejl i nogle af tallene, som Herren holdt sin hånd over. I 1850 blev et nyt kort gjort tilgængeligt, som rettede den fejl i tallene. Habakkuks tavler repræsenterer opfyldelser af profeti, og disse profetier blev opfyldt fra maj 1842 til januar 1850.

Tavlen fra 1843, eller begyndelsestavlen, havde en fejl, og sluttavlen fra 1850 havde ingen fejl. Perioden fra maj 1842 til januar 1850 er en fastslået profetisk periode, og maj 1842 såvel som januar 1850 repræsenterer profetiske vejmærker, og disse vejmærker indeholder Alfa og Omega's signatur. Alfa, eller det første bogstav, og omega, det sidste og toogtyvende bogstav. 1842 er alfa, og 1850 er omega, og hvis vi tog disse to hebraiske bogstaver og indsatte det trettende bogstav i det hebraiske alfabet, ville vi danne det hebraiske ord „sandhed“, som staves med det hebraiske alfabets første, trettende og toogtyvende bogstav.

Den profetiske logik, som bringes til anvendelse på waymarks fra 1842 og 1850, er, at de er knyttet sammen ved "fejl". Alfaen havde en fejl, og omegaen rettede netop denne samme fejl; derfor er det, som står mellem bogstaverne alfa og omega, "fejl" — et symbol på oprør, hvilket er, hvad tallet tretten repræsenterer. 1842 til 1850 er en etableret profetisk periode, som bærer Alfa og Omegas signatur, og den er "sandheden". Indtil denne historie bliver alvorligt og åndeligt undersøgt af en laodikeisk syvendedagsadventist, er vedkommende praktisk talt blindet for den åbenlyse SANDHED, som den profetiske periode i Habakkuks tavler fra 1842 til 1850 fastslår hævet over enhver tvivl. Den sandhed, som de to vidner tilsammen stadfæster, er, at 1850-diagrammet ikke har nogen fejl. 1850-diagrammet indeholder, ligesom 1843-diagrammet, Moses' "syv tider", og på begge diagrammer er "syv tider" anbragt i diagrammets centrum og løber fra top til bund som en illustration af perioden for "syv tider", begyndende i 677 f.Kr. og frem til 1844. 2520 er ikke blot på diagrammet; det er diagrammets centrum.

Det, der er afbildet i centrum af den profetiske linje, som illustrerer de „syv tider“, er korset. Midten af begge tavler er 2520-tidslinjen, der løber fra top til bund. I midten er korset. Korset var midten af den uge, i hvilken Kristus stadfæstede pagten med mange til opfyldelse af Daniel ni, vers syvogtyve. Denne uge repræsenterer syv år, hvilket profetisk er 2520 dage. Ligesom med tavlerne stadfæstede Kristus pagten på korset i selve midten af de 2520 dage. Fra Kristi dåb indtil korset var der profetisk 1260 dage. Dette betyder, at der fra dåben til korset ville være 1260 morgenofre og 1260 aftenofre, som ledte frem til korset, men på korset undslap det sidste offerlam præsten, og Guds Lam blev aftenofferet og repræsenterede således det 2520. lamoffer siden dåben.

Ugens centrum var korset, og centrum for begge hellige tavler er korset, men i hvert tilfælde er Lammet sat inden for den sandhed, som symbolsk fremstilles ved 2520. Korset er sat midt i 2520 dage, og ved korset var Jesus det 2520. og sidste offer. Historien mellem maj 1842 og januar 1850 repræsenterer vildfarelse, og Kristus, sandheden, blev sat mellem to forbrydere; skønt Han ikke var en forbryder, blev Han behandlet som sådan. Vi har derfor tre forbrydere, én som vil gå fortabt, og én som vil blive frelst. De tre forbrydere er tre vejmærker, bundet sammen af forbrydelse, skønt det midterste vejmærke er det modsatte af alfa- og omega-forbryderen. Alfa- og omega-forbryderne er forbundet ved det midterste vejmærke, korset.

Med Habakkuks tavler fra 1842 til 1850 var fejlen det midterste bogstav, som bandt sig sammen med det første og det sidste vejmærke. Det midterste vejmærke ved korset bandt de tre forbrydere sammen, men det midterste vejmærke i disse er ikke fejl, det er Sandhed, og et sandhedselement, som både korset og Habakkuks tavler opretholder, er, at de 2520, de „syv tider“ i Tredje Mosebog 26, er sandhed, og i sammenhæng med den logik, der netop er fremlagt, er det at forkaste de 2520 at forkaste Jesus.

Når Palmoni, den vidunderlige talmester, siger: "Indtil to tusind og tre hundrede dage; da skal helligdommen renses," besvarer Han det profetiske spørgsmål: "Hvor længe?" Svaret er ikke længere 1844, for den filadelfiske milleritiske bevægelse ophørte i 1856, da det dengang af James og Ellen White blev fastslået, at bevægelsen var overgået fra Filadelfia til Laodikea. Da søster White trak den grænse i sandet, betød det, at indtil den tilstand blev forandret, måtte forholdet mellem Gud og Hans folk forstås som udtryk for en adskillelse, for Han står udenfor og banker på laodikeernes hjerter og søger adgang. Hans guddommelighed er ikke inden i deres menneskelighed. Det selvsamme værk, Kristus begyndte den 22. oktober 1844, var at forene Sin guddommelighed med menneskeligheden, og Kristus var villig til at gøre netop dette, men det skulle ikke være sådan.

„Hvis adventisterne efter den store skuffelse i 1844 havde holdt fast ved deres tro og i enighed var gået videre i Guds åbenbarede forsyn, idet de modtog den tredje engels budskab og i Helligåndens kraft forkyndte det for verden, ville de have set Guds frelse; Herren ville med væld have virket sammen med deres bestræbelser, værket ville være blevet fuldendt, og Kristus ville allerede være kommet for at modtage sit folk til deres løn. Men i den periode af tvivl og usikkerhed, som fulgte efter skuffelsen, opgav mange af de adventtroende deres tro.... Således blev værket hindret, og verden blev overladt til mørke. Havde hele adventistlegemet forenet sig om Guds bud og Jesu tro, hvor vidt anderledes ville da ikke vor historie have



været!“ Evangelism, 695.

Ved at gentage det gamle Israels historie førte Herren det moderne Israel ud af middelalderens mørke og indgik pagt med dem ved Det Røde Hav, for dåben er et symbol på et pagtsforhold. Men Israel skal prøves, om de vil holde pagten. Med det gamle Israel bestod de ikke ti prøver ifølge Fjerde Mosebog. Ved det tiende nederlag blev de dømt til at dø i ørkenen gennem fyrre år og gav således et eksempel på det moderne Israels forkastelse af det laodikeiske budskab i 1856. Ligesom det gamle Israels svigt i ti fremadskridende prøver (idet ti er et symbol på en prøve), blev der fra den tredje engels komme i 1844 og indtil 1856 lagt en fremadskridende prøvelse over den filadelfiske milleritiske bevægelse.

De ti prøver fra Det Røde Hav til det første oprør ved Kadesh repræsenteres som en profetisk periode, for den har tallet ti, der binder perioden sammen. Ti, som er et symbol på en prøve, identificerede gennem ti prøver de ti stammer, der forkastede pagten og svigtede den tiende prøve og selve prøvelsesprocessen. Perioden begyndte ved overgangen over Det Røde Hav, og De Ti Bud repræsenteres som den første af de ti prøver efter havet, idet den første prøve var sabbatten, symbolet på og seglet for De Ti Bud (repræsenteret ved mannaen). Når perioden med ti prøver i det gamle Israel så tydeligt fremstilles som en bestemt profetisk periode, og Profetiens Ånd oplyser os om, at overgangen over Det Røde Hav var et forbillede på 22. oktober 1844, da bør vi vide, at der på dette tidspunkt begyndte en fremadskridende prøvelsesproces. Adventismen ved ikke dette, og derfor er de ude af stand til at se, at de i 1863 blev bestemt til at dø i den laodikeiske ørken indtil søndagsloven, netop den lov, som de fik til opgave at forkynde en advarsel om helt ved begyndelsen af den prøvelsesproces, der førte til 1863.

Da erklæringen om den laodikeiske tilstand kom over den milleritiske adventisme i 1856, blev „ny vin“ offentliggjort angående de „syv tider“. Det nye lys blev aldrig antaget, og syv år senere, eller 2520 profetiske dage senere, ophørte den laodikeiske milleritiske bevægelse og blev til den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke. Moses var villig til at gå ind i det forjættede land, men den tiende prøve var kommet, og den var naturligvis en grundlæggende prøve, for selve det værk, som fra begyndelsen var blevet pålagt Moses, var at føre Guds folk til det forjættede land. Det var det værk, der lå foran Moses, før han ankom til Egypten. Den tiende prøve var kommet, og oprørerne vaklede med hensyn til at gå ind i det forjættede land.

Og jeg sagde til jer: I er kommet til amoritternes bjergland, som Herren vor Gud giver os. Se, Herren din Gud har lagt landet foran dig; drag op og tag det i besiddelse, således som Herren, dine fædres Gud, har sagt til dig; frygt ikke og vær ikke modløs. Da kom I alle hen til mig og sagde: Lad os sende mænd foran os, så de kan udspejle landet for os og bringe os besked tilbage om den vej, vi skal drage op ad, og om de byer, vi skal komme til. Og dette syntes jeg godt om, og jeg tog tolv mænd iblandt jer, én fra hver stamme. 5 Mosebog 1:20–23.

Fra det tidspunkt og indtil de tolv spejdere vender tilbage, fremstilles den historie, hvor den sidste grundlæggende prøve indtraf i 1856, og hvor de laodikeiske milleritter i syv år udforsker landet, indtil de valgte at ophøre som en bevægelse og blive en kirke.

Den første sandhed, som Miller opdagede, var de „syv tider“, hvilket gjorde dem til grundlaget for de grundlæggende sandheder, der udgør Jeremias gamle stier. Det sidste nye profetiske lys, som blev bragt til adventismen, kom i 1856, og det var en række artikler om de „syv tider“. Der er en stor mængde lys forbundet med et dybt studium af disse historiske kendsgerninger, men hvis vi skal være i stand til at identificere, hvorfor svaret i vers fjorten i Daniel otte er „fra 11. september til søndagsloven; da skal helligdommen renses“, må vi fortsætte fremad.

Det værk, som Kristus begyndte i 1844, blev ledt bort i 1863, så den „renselse“ af helligdommen, som begyndte på det tidspunkt, blev sat i bero, mens Guds folk begyndte at vandre gennem Laodikeas ørken. Af denne grund måtte det værk, som skulle være blevet fuldbyrdet af Kristus i perioden fra 1844 til 1863, nødvendigvis gentages, når den tredje engel, som er den engel, der adskiller og besegler, til sidst fuldbyrder det værk, der er fremstillet ved „renselse“. De profetiske vejmærker fra 1844 til 1863 er de vejmærker, hvori Kristus ville have fuldbyrdet værket med at rense helligdommen, og disse vejmærker repræsenterer den historie, hvor værket vil blive fuldbyrdet. Hvis det kan påvises, at 1844 til 1863 repræsenterer perioden fra 11. september til søndagsloven, er spørgsmålet om „hvor længe“ i overensstemmelse med de øvrige linjer, der er repræsenteret ved „hvor længe“.

1844 var den tredje engels ankomst, og 1863 markerer prøvetidens afslutning. I 1846 blev de White gift, og Ellens efternavn blev ændret fra Harmen til White, og ægteparret begyndte i det år at holde syvendedags sabbatten. Sabbatten, ægteskabet og et navneskifte er alle profetisk symboler på et pagtsforhold. Herren førte det moderne Israel gennem Det Røde Hav i 1844 og førte dem i 1846 til Sinaj for at give dem loven og indgå pagt med dem. Denne lov er, ligesom Habakkuks to tavler, skrevet på to tavler; den første tavle indeholder 4 love, og den anden tavle indeholder 6. To tavler repræsenterer pagtsforholdet for både det gamle og det moderne Israel, og tilsammen er pagtens to tavler, som er De Ti Bud og symbolsk er markeret som 46 for det gamle Israel, et forbillede på Habakkuks to tavler, som repræsenterer historien om den sene regn. Sammen med pinsefestens to svingbrødsofre repræsenterer de banneret, som er de hundrede og fireogfyrre tusinde.

Da søster Whites navn blev ændret fra Harmen til White. Harmen betyder en fredens soldat, men det blev erstattet med White, som er Kristi retfærdighed. Navnet Gould betyder guld, og Ellen betyder et klart og skinnende lys. Hendes navn repræsenterer det laodikæiske budskab.

Jeg råder dig til at købe af mig guld, lutret i ild, for at du kan blive rig; og hvide klæder, for at du kan være iført dem, så din nøgenheds skam ikke kommer til syne; og salv dine øjne med øjensalve, for at du kan se. Åbenbaringen 3,18.

„Øjensalven“ er lyset fra Guds Ord, og Ellen er et klart og skinnende lys. Sikkerheden for Milleritterne i 1856 fandtes i at modtage budskabet til Laodikea, sådan som det blev fremstillet gennem hendes skrifter, og som det blev repræsenteret i hendes navn. Søster White siger tydeligt, at Jones' og Waggoners budskab i 1888 var Laodikea-budskabet, og at deres budskab også var den tredje engels budskab.

"Herren sendte i sin store barmhjertighed et højst dyrebart budskab til sit folk gennem ældstebrødrene Waggoner og Jones. ... Dette er det budskab, som Gud befalede skulle gives til

verden. Det er den tredje engels budskab, som skal forkyndes med høj røst og ledsages af udgydelsen af hans Ånd i rigt mål." Testimonies to Ministers, 91.

Den tredje engel ankom i 1844, og han forsøgte sit værk anden gang i 1888. Budskabet i 1888 var det laodikeiske budskab; det var den tredje engels budskab; det markerede nedstigningen af engelen i Åbenbaringen atten; det var budskabet om retfærdiggørelse ved tro, som forkyndes under udgydelsen af den sildige regn. Den tredje engel ankom i 1844 og dernæst igen i 1888, blot for at blive forkastet i begge tilfælde, men begge tilfælde er forbilleder på, når den tredje engel ankommer på den sildige regns tid. 1844 er et symbol på 9/11, og hvis 1863 er et forbillede på søndagsloven, da ville den profetiske periode fra "9/11 til søndagsloven", som fremstillet ved symbolet "hvor længe", repræsentere nutidens sandheds svar på vers trettens spørgsmål: "Hvor længe?"

Milleritternes historie fra 1842 til 1850 er en profetisk periode, som overlapper den profetiske periode for prøvelsen af den tredje engel fra 1844 til 1863. Tiden fra 1842 og frem til 1863 rummer profetiske vejmarker, der illustrerer historien fra 9/11 til søndagsloven, når Kristus renses sit tempel, først sin menighed og derefter arbejderne i den ellefte time. Ved søndagsloven vil Kristus have et rensed folk at fremstille for verden som et banneroffer, og menigheden vil blive den sejrende menighed. Hans helligdom vil da være blevet rensed.

Vi har fastlagt symbolet „hvor længe“, skønt der naturligvis er mere. Vi vil begynde at føre dette og de foregående fem artikler tilbage ind i Joels bogs synsfelt, men disse sideafstikkere syntes vigtige at få på plads. Vidnesbyrdet fra hvert „hvor længe“, som vi har betragtet, stemmer overens med spørgsmålet „hvor længe“, som Palmoni besvarede i vers fjorten, for helligdommen skal renses fra 9/11 indtil søndagsloven. Denne historie er historien om den sildige regn, og historien om den sildige regn fremstilles i Joels bog.